

תזריע

מצרע

* מתוך ספר לקוטי הלכות *

יבג, וביום השמיני ימול בשר ערלתו

אמר רבותינו ז"ל: הפל צריך תקון: התרמוסין צריכין תקון, החטים צריכין תקון, גם האדם צריך תקון על-ידי מצות מילה, פי נברא ערל. פי האדם בעת שיוצא לעולם עדין אין לו שום זכות שבבורו יצא לעולם, ואזי הוא בבחינת תחלת הבריאה, שנברא העולם בחסדו לבד בלי שום אתערותא דלתתא, שזה בחינת עניות ומקבל, דלית לה מגרמיה כלום [שאין לו כלום מעצמו], ולחמו הוא בחינת נהמא דכסופא [לחם של בושה], ומשם אחיזת העצבות והדין, שמשם אחיזת הערלה, בחינת הקלפה הקודם לפרי, ועל-כן בהכרח שיצא האדם ערל. ועל-ידי שמלין את התינוק וכוורתין הערלה דחפיא על ברית, שזה עקר תקון האדם, פי מקדם לא היה בגדר האדם כלל, פי עקר צלם דמות אדם הוא כשהוא מהול.

גמצא שעל-ידי מצות מילה
אנו מתקנין את התינוק על-ידי עשייתו בבחינת אתערותא דלתתא, ועל-ידיה בעצמו מכניעין ומבטלין הערלה בשרשה, ואז נתגלה הברית, שהוא בחינת "צדיק יסוד עולם", בחינת משפיע, הפך בחינת מקבל. וזה בחינת השמחה של מילה, פי מכניעין על-ידיה אחיזת העצבות, שהוא בחינת פגם הברית, בחינת ערלה דחפיא על ברית, ונתגלה האור של בחינת הצדיק שהוא בחינת משפיע, בחינת שמחה, כמו שכתוב: "אור זרע לצדיק ולישרי לב שמחה" (לקוטי הלכות - הלכות העושה שליח לגבות חוב ב' - אותיות י"א י"ב לפי אוצר היראה - מילה, מ"ד)

ידב, זאת תהיה תורת המצרע

לתקון המצרע, שהוא הפעל לשון הרע ומחלקת שעשה מריבה בין אדם לחברו ובין איש לאיש, תקונו להשתדל לקרב נפשות להשם יתברך, שעל-ידיה עולה כבודו יתברך מזולתא דגלותא ועולה לשרשו, עד שעל-ידיה נמשך שלום בכלל ובפרט ונתתקן המחלקת, ועל-ידיה נטהר המצרע הנזל משמאיתו. אך הוא צריך לזהר מאד שלא להשתדל בהתקרבנות הנפשות בכדי לגדל כבודו על-ידי זה, חס ושלום, פי אזי

השבת

רבי נחמן זצ"ל אמרים

לזכרון נצח מורינו רבי ישראל בער אודסר, זצ"ל

סיפור השבוע

* השמטות ל"ה *

... מהצדיק רבי יצחק לייב הגדול, תלמיד רבנו ז"ל, שהיה מקדם בעל-מופת גדול, שהיה משתמש בקבלה מעשית והיה מפרסם גדול בעולם, ושמע הרב הצדיק רבי נחום מטשאראביל, ונסע בדרכו דרך הרב ר' יצחק לייב הנז"ל, והפילו לירידה גדולה.

ותכף נסע רבנו ז"ל להדרך הזה, ועבר על יד ר' יצחק לייב הנז"ל. ואמר רבנו ז"ל לעצמו: "האם זו חכמה להפיל אדם לירידה? להעלות אדם מירידה, זוהי חכמה!" [א קונץ יענעם אראפ צו ווארפען? א קונץ יענעם אויף צו הייבען]. והשתטח הר"ר יצחק לייב הנז"ל לפני רבנו ז"ל שיקרבו, וקרבו רבנו ז"ל בתנאי שלא יעשה עוד מופתים, ושכל השנה הזאת יסע אתו למקומות שהיה נוסע ומראה מופתים, ויאמר שהוא אינו רבי, וכן עשה, ותמיד הראה רק על רבנו שהוא רבי.

ופעם אחת היה רבנו ז"ל בדרך, והגיע עת המנחה ולא היה מים, והיה מצטער מזה. ענה הר"ר יצחק לייב לרבנו ז"ל, שיתן לו רשות ויעשה עגול עם המטה שלו והיה מעין-מים, ונתן לו רשות ועשה מעין, וטבל עצמו רבנו ז"ל, ורצה הוא גם-כן לטבל. אמר לו רבנו ז"ל: "אתה לא!" [דו גישטן]. (ומספרים מעשה כזה על הפעל-שם-טוב, שעדין סמוך למען-בו, יש בגין של הפעל-שם-טוב...)

לא יוכל לקרב הנפשות כלל ולא יקבל תקונו בשלמות, רק יהיה כל פונתו רק בשביל כבוד השם יתברך (לקוטי הלכות - הלכות שילוח הקן ג' לפי אוצר היראה - מחלוקת - ל"ג)

ידח, ורחץ במים

כל הטמאים אינם עולים משמאתן פי אם על-ידי מים, וכן אי אפשר לכנס לשום קדשה פי אם על-ידי מים, בגון הפהנים בעבודתם. וכן בבקר בקומו, וכן קדם תפלה ותורה צריכין לטבל או לטל ידיו במים, וכל זה מחמת שהמים קדמו לכל הבריאה, כמו שאמרו רבותינו ז"ל.

גמצא שעקר חדוש העולם התחיל מן המים, ועל-כן שם עקר שיש הדעת של אמונת חדוש העולם, שעל-ידיה עקר הטהרה, וכן על-ידיה נכנסין בעבודת השם, פי זה עקר יסוד האמונה הקדושה, בחינת "בראשית ברא אלקים" שהוא התחלת התורה, וזה עקר הקדשה והטהרה.

וזה הפך, כל הטמאות נמשכין מזהמת הנפש, שהוא בחינת פפירה בחדוש העולם, חס ושלום. ועל-ידי טהרה במים, על-ידי טבילה או נטילה כפי הדין, זוכין להמשיך על עצמו הארת מימי הדעת שיתגלה לעתיד, בחינת "פי תמלא הארץ דעה כמים לים מכסים", שעל-ידיה זוכין לאמונת חדוש העולם, שכל הקדשות וכל עבודת השם תלוים באמונה זו, פי זה יסוד התורה והעבודה, לידע ולהאמין שהוא יתברך יחיד וקדמון וברא את העולם יש מאין המחלט (לקוטי הלכות - הלכות נטילת ידיים בסעודה ד' - אות ד' לפי אוצר היראה - מוקה, אות ה')

העלון מוקדש לעילוי נשמת מרדכי בן לוי ת.נ.צ.ב.ה.

ולהבדיל, לרפואה שלמה והצלח יודנו אליהו בן לאה נ"י

כל מה שמתגדל ומתפאר שם הצדיק יותר מתגדל ומתפאר שם השם יתברך ביותר. (קלי"מ ב,סו)
טוב להגיד ולשיר **ג נח נחמ נחמן מאומן** לזכות לכל הישועות

לראות באב"י הנחל = ממוזן ופרנסה (חלק א') =

אמר ... לאחד, שלקחת משפנתא על-מנת לרכש דירה, לא נכנס בגדר ההלואות שהזוהר רבנו עליהם, אלא כמו החזר במקום דמי שכירת דירה.

אמר שמתר ללוות בשביל לקנות חלב, או לשלם שכר-דירה - הדברים המכרחים.

לקראת פסח צוה לאחד לקנות כל הפלים מחדש ולא להכשירם, בטענה שאותו אדם הוא בעל אמצעים. (ניסן תשנ"ז)

פעם בלילה, אשתו של ר' ישראל היתה מאד עצובה ולא רצתה לספר על מה, ואחרי הפצרות אמרה לר' ישראל בצער שעוד פעם הילדים הלכו לישן רעבים, ואז ר' ישראל הרים את ידיו לשמים והודה להשם יתברך שנתן לו ילדים בריאים, כי יש עשירים שילדיהם לא יכולים לאכל מחמת שהם חולים אף-על-פי שיש להם שפע של מזונות. כל זה ספרה בתו ששמעה בסתר את שיחת הוריה, (ועיין בליקוטי מהר"ן קצח).

אחד אמר פעם לר' ישראל שהוא מצא עבודה טובה שתביא לו פרנסה בשפע ובכך יוכל לעבד את השם יתברך, ור' ישראל שאל אותו מה היא, והוא השיב: "להיות נהג של טנדר", ור' ישראל הסתפל עליו בהשתוממות ואמר לו: "מה אני אגיד לך?".

אחד אמר פעם לר' ישראל שהוא סובל מקר, ור' ישראל הפס בלבושו ואמר שזה לא בגד חם, ואמר לו: "יש מקומות שמוכרים משמש, בזול, לך תחפש".

אחד מהחברים רצה לקנות רכב חדש, אבל ר' ישראל אמר: "מדוע חדש? אפשר משמש!" (זה יותר זול וצריכים לשמר על הממוזן).

אמנם כשאחד רצה להכין דיסק חדש של נגונים ואמר לר' ישראל שהוא מצא מקום שעושים זאת בזול, ר' ישראל אמר: "אבל העקר שיהיה טוב".

אחד נכנס אל ר' ישראל פעם בערב שבת והביא לו שוקולדים, אמר לו ר' ישראל שצריכים לשמר על הכסף, והאיש טען שהוא קנה את זה לכבוד שבת קדש, ור' ישראל אמר שלכבוד שבת קונים בשר ודגים, אבל הכל לבוא לטובה (אף על פי שלא עשה פהגן, הכל מתהפך לטובה על ידי הדורון שנבד וכי). ובאמת האיש היה בטבעו בנבון. וצריכים זהירות בזה, מחמת שהרגילות להוצאות מרבות מונעת מאד מעבודת השם יתברך, כי צריכים כל הזמן להבטל מעבודת השם להשיג כסף למען רבוי ההוצאות, ודי למבין. ר' ישראל גם הזהיר, שצריכים בשחון וגם הסתפקות, כדבור רבנו שאמר שלחם ומלפפון הוא מאכל טוב. (סיון תשנ"ג, עש"ק)

כשאדם מתפלל כראוי בדבקות או מתבודד כראוי, ובאמצע הוא נופל ממדרגתו זה נמשך מפגם האמונה. ואזי צריך שישבר לבו בקרבו ויתביש בעצמו על שנפל ונשלך משמים לארץ, וירחם על עצמו עד שיתאנח, ועל-ידי האנחה יחזר למדרגתו (שם קח).

... רחם עלי בעל הרחמים, וזכני ועורני והושיעני שארגיל את עצמי להתאנח אנחה גדולה מעמק הלב באמת, על גדל רחוקי ממך על-ידי עונותי המרובים, ובפרט על פגם האמונה, אשר על-ידיה נסתם פי באמצע דבורי ונפלטתי כמו משמים לארץ. וזכני להרגיש כאבי ומכאובי העצום באמת, עד שאתאנח אנחה אמתיית מעמק הלב, ויהיה רוחי נשבר בקרבי באמת, באפן שיתעוררו רחמיך האמתיים עלי.

ועלה ויבא ויגיע ויראה וירצה לפניך רוחי הנשבר על-ידי אנחתי כאלו הקרבתי קרבן עולה לפניך שהיא באה לכפר על הרהורי הלב. ובחמלתך הגדולה תפתח את דך ברחמים ובכרון, ותחזירני בתשובה שלמה לפניך באמת.

ועל-ידי הרוח שאוציא והרוח שאכניס בשעת האנחה, על-ידיה תמשיך עלי הארה גדולה מהשם (חת"ך) היוצא מפסוק פותח את דך ומשביע לכל חי רצון. ועל-ידיה תחתר ותנסר את נפשי ונשמתו מבחינת אחור באחור, ותחזירני ותשיבני אליך בבחינת פנים בפנים. (לקוטי תפילות א' - מתוך תפילה צ"ח)

שיחות הר"ן

למעלה למעלה ואחר כך בסוף החדש נופל ויורד ונקטן.

ודע שהדבורים שמדברים ברבים, כל מה שהעולם הם רבים יותר הדבורים נמתקים ביותר. וזה בחינת של ההיגו דאמרי אנשינו, שהם דבורים של גוים ואחר כך כשבאו בתוך ישראל שנדברו ביניהם על ידי זה נמתקו ונעשו מהם דברים עליונים.

וזה בחינת מי הים שהם מלוחים ואי אפשר לשתותם וכשהולכים דרך הרים של חול על ידי זה נמתקים פי החול ממתיק המים ואזי ראוין לשתות (ולא באר יותר).

עב (צב) כשבאה נשמה לעולם אזי אותה הפעלה של אותה הנשמה מתחלת להתעלות, כגון אם הנשמה של חכם אזי החכמה מתחלת להתעלות ועולה למעלה למעלה מיום הולדו עד יום הסתלקותו.

וכן אם היא נשמה של מלכות אזי תכסיסי מלחמה ועסקי הפולכות מתעלין. ולפי מהות החכמה, איזה חכמה שהוא, אותה החכמה מתעלית בעת שבא הנשמה לעולם, וכן לפי מהות המלכות, אם היא מלכות הרשעה או מלכות טובה. הכלל אותה הפעלה של אותה הנשמה מתחלת להתעלות מיום ביאת אותה הנשמה לעולם.

ויש בימי חייו של האדם ימי עליה וימי עמידה וימי ירידה כגון אם ימי חייו שבעים שנה או שמונים שנה, אזי שליש ימיו הם ימי עליה ושליש ימי עמידה ושליש ימי ירידה והיגו שליש ימיו עולה מעלה מעלה עם כל הפחות, ושליש ימיו הוא עומד, ואחר כך שליש ימי ירידה. וימי עמידה הוא במלואה שאז כל הפחות בשלמותו ובמלואו. והוא בחינת נגוד הלבנה. פי הלבנה בשעת המולד היא קטנה ואחר כך עולה ונגדלת עד שבאה נגד השמש, ואזי הוא בחינת עמידה. ואחר כך יורדת ונקטנת. וסגלת הלבנה היא לחלוחית, ועל-פן הים מעת מולד הלבנה מתחיל לעלות ולהגביה עצמו

